

Dues monges sota la llum dels focus

Dv, 12/06/2015 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Lucía Caram i Teresa Forcades no són les úniques monges que es troben sota la llum dels focus, però sí les que més. Totes dues tenen importants elements en comú, però presenten diferències substancials. La immediatesa de les darreres eleccions en va disparar la projecció en un ambient polèmic. La prestigiosa revista *Vida Nueva* em va demanar opinió sobre aquest tema formulant la pregunta següent: poden els consagrats/des ficar-se en política, i donar suport a opcions ideològiques concretes d'algun partit? La meua resposta publicada va ser la següent: «Què vol dir ficar-se en política? Els programes no són neutres. Ens hi podem situar amb indiferència? És possible el silenci davant de drets humans conculcats i davant de les víctimes? Tres criteris bàsics: fidelitat a la pròpia consciència, discerniment personal i comunitari segons el carisma i la vocació rebuda, i denúncia profètica i constructiva davant l'abús de poder sense entrar ni en el seu joc ni en la seva seducció. En síntesi, seguir aquí i ara Jesús a la llum de l'Evangeli i obrar de manera que res ni ningú no s'anteposi a l'amor de Crist.»

Crec que és un encert que no s'hagi aplicat mecànicament el Dret Canònic sinó que s'hagi obert un clima d'escolta i discerniment. L'ètica existencial formal de Karl Rahner em sembla molt més apropiada, ja que se centra a descobrir la voluntat de Déu en cada situació amb ajuda de les normes però més enllà d'elles. D'altra banda, la instrucció *Verbi Sponsa*, que tracta entre altres punts de la clausura, està en revisió.

Em crida l'atenció que persones i grups, uns pertanyents a l'Església i uns altres d'aliens, en critiquin el comportament apel·lant que són monges, que són contemplatives, que haurien d'observar la clausura, etc. Els preocupa la seva vida de pregària, la seva vida comunitària en fraternitat...? No. Fan servir aquests arguments per fer-les callar, perquè no els agrada el que són ni el que diuen. Com a dones i com a independents, desperten fílies i fòbies. Les seves denúncies socials són acollides de manera desigual. Per exemple, Lucía Caram, proclamada recentment Catalana de l'Any, impulsa una acció social que, actualment, respon a emergències greus. Com que critica el govern de l'Estat, els partits de dretes la volen fer callar. També grups d'esquerra desitgen silenciar-la perquè pensen que l'acció social és el seu patrimoni particular, quan les comunitats cristianes, sense cercar rèdits polítics, estan a l'avantguarda del compromís. Gruposcles diversos pressionen les autoritats eclesials a través d'informes. El seu objectiu: fer-les desaparèixer de l'escenari. N'hi ha que també desitgen mantenir-les-hi per conveniència. Ni els grups que tenen darrere els donen més raó, ni els que tenen al davant els la prenen.

Qualsevol discerniment que sigui seriós no es pot plegar a aquests interessos espuris. Caminar sobre la corda del funàmbul és arriscat, però és la seva opció. Molt diferent en tots dos casos. En Lucía, l'acció social. En Teresa, la militància política.